

Eurüdiké és az unokák

„... az öregség árnyéka vetül rá, nem is árnyék,
köd, nyirkos, szitáló köd, nyálkás, súlyos szürkesség..”
(Esterházy Péter: *Semmi művészet*)

Eurüdiké nem tudta leírni a nevét,
s csak néha sikerült kimondania tisztán
egy-egy szótagot. Roncs volt már,
pedig lett volna még mit mesélnie.
Mire visszahozták mégis, sokadik próbálkozás után,
ott nyüzsögtek már az unokák.
Bűz, rikácsolás és dermesztő közöny most múlni kezdett,
csak a hangok nem találták régi helyüket.
Inkább sült nekik, kalácsot, buktát, édes fánkokat,
s Kerberosz kedvencét, a tejjel locsolt mézes süteményt.
Ha meglódult a zacskó a kezében,
s a gyerekek orrára kiült a porcukor,
fehér foltokban mintha oszlott volna a homály,
a nyálkás, súlyos szürkesség.
Ezek csacsogtak helyette is, visítva rugdosták egymást
a konyhaasztal alatt, s mintha kígyómódra tekert
hajtincseik is sziszegtek volna már egymás felé.
Szétválasztani? Nem kellett sok szó, inkább mozdulat,
az nem sorvadt el még az agyban, az még működött:
néhány bizonytalan hangfoszlány mellé többnyire elég
egy-egy erőteljes, egy-egy valódinak ható rándítás.

Eurüdiké a homokozóban

A régi szőnyeggel letakart homokozóban
nyüzsögnek a hangyák.

Nyugodtan belógathatja a lábát,
a szikkadt, ráncos bőrön nem érez már
csiklandást, csípést, futkosást.

Mennek a maguk útján,
vannak nyomtalan ösvényeik,
átvágnak rajta, mintha ott se lenne.

Mezítláb szaladgálnak a gyerekek,
talpukon a fű, a föld, a por
tapintható, kézzel morzsolható.

Visítanak, jóleső rettegéssel,
aztán pohárba merik egy kislapáttal
a láthatatlan lábakkal kalimpáló,
napsütötte, mozgó homokszemeket.

Remek játék a homokkal takart múmialáb:
a csont kitapintható, s ha megnedvesíted,
a felső réteg szépen rátapad.

A mellkas már nem olyan jó,
a bordák között lepereg a homok,
s mire az egész üreg megtelik,
a homokszív, a homoktüdő,
el is unják a lapátolást.

Polgár Anikó (1975): költő, műfordító, irodalomtörténész.
Legutóbbi verskötete: *Régész nő körömcipőben* (Kalligram, 2009)